

ใบงานเรื่อง อ่านออกเสียงร้อยแก้วจากบทละครพูด (๑)

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง วรรณคดีพิจารณา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง อ่านออกเสียงร้อยแก้วจากบทละครพูด (๑)

รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๒๓๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

คำชี้แจง: ให้นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง อ่านออกเสียงร้อยแก้วจากบทละครพูด (๑) แล้วสรุปความรู้ตามประเด็นดังต่อไปนี้

๑. การอ่านร้อยแก้วคือ

.....

.....

๒. เขียนผังความคิดหลักการอ่านออกเสียงร้อยแก้ว

แบบฝึกอ่านออกเสียงร้อยแก้วจากบทละครพูด เรื่องเหินแก่ลูก

คำชี้แจง : ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงบทอ่านจากบทละครพูดเรื่อง เหินแก่ลูก โดยทำเครื่องหมายแบ่งวรรคตอนและขีดเส้นใต้เน้นเสียงหรือถ้อยคำ พร้อมฝึกอ่านโดยใช้ลิลา น้ำเสียง จังหวะ และอารมณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหา

ฉากห้องหนังสือ ในบ้านพระยาภักตินิถนาถ มีประตูข้างซ้ายเข้าไปในห้องนอน ข้างขวาออกไปเฉลียงทางขึ้นลง หลังมีหน้าต่าง เครื่องประดับประดาไม่เป็นของมีราคา แต่ใช้ได้ดี ๆ

พอเปิดม่าน อ้ายคำพานายล้า (ทิพเดชะ) เข้ามาทางประตูขวา นายนั้น เป็นคนอายุราว ๔๐ แต่หน้าตาแก่ ผมหงอกหน้าย่นมาก แลจมูกออกจะแดง ๆ เห็นได้ว่าเป็นคนกินเหล้าจัด แต่งกายค่อนข้างจะปอน ๆ แต่ยังเห็นได้ว่าได้เคยเป็นผู้ดีมาครั้งหนึ่งแล้ว

นายล้า ก็แล้วเจ้าคุณเมื่อไหร่จะกลับ?

อ้ายคำ เห็นจะไม่ช้าแล้วครับ ท่านเคยกลับจากออฟฟิศราวบ่าย ๕ โมงทุกวัน นาย ถ้ายังงั้นฉันคอยอยู่ที่นี้ก็ได้

อ้ายคำ ครับ.(ลงนั่งกับพื้นที่ริมประตูขวา)

นายล้า (ดูอ้ายคำแล้วจึงพูด) แกไม่ต้องนั่งคอยอยู่กับฉันหรอก มีธุระอะไรก็ไปทำ เสียเถอะ

อ้ายคำ ครับ. (นั่งนิ่งไม่ลุกไป.)

นายล้า ซื่อ! (มองดูอ้ายคำครู่หนึ่งแล้วไปยืนมองดูอะไรเล่นที่หน้าต่างสักครู่หนึ่งอ้ายคำก็ยังนั่งนิ่งอยู่เฉย ๆ จึงหันไปพูดอีก) แกจะคอยอะไรอีกล่ะ?

อ้ายคำ เปลาครับ.

นาย ถ้าจะต้องคอยอยู่เพราะฉันล่ะก็ ฉันขอบอกว่าไม่จำเป็น แกจะไปก็ได้

อ้ายคำ ครับ. (นั่งนิ่งไม่ลุกไป.)

นายล้า อ้ายคำ (ดูอ้ายคำอีกครู่หนึ่ง แล้วก็หัวเราะ) ฮะๆ ฮะๆ แกเห็นท่าทางฉันมัน ไม่ได้การกระมังแต่ที่จริงฉันนะเป็นผู้ดีเหมือนกัน มีตระกูลไม่ต่ำไม่เลวไปกว่า เจ้าคุณภักดีเลย.

นาย ฮือ! แกไม่เชื่อ! ที่จริงแกก็ไม่น่าเชื่อ รูปร่างฉันมันโทรมเต็มที เครื่องแต่งตัว หรือก็ปอนเต็มทีที่ยังงี้ แต่ฉันสาบานได้ทีเดียวว่า ฉันจะไม่แตะต้องสิ่งของอะไร ของเจ้าคุณภักดีก่อนที่จะได้รับอนุญาต เข้าใจไหม? อ้ายคำ ครับ. (นายล้ามองดูอ้ายคำ เห็นจะไม่ไปแน่แล้วก็ถอนใจใหญ่ แล้วไปหยิบ หนังสือเล่มหนึ่งมานั่งอ่านที่เก้าอี้เจียบอยู่ครู่หนึ่ง.)